

FT8-ja LoTW-ohjelmien versiot – katso mitä kannattaa ladata!

WSJT-X 2.7.0 (Viimeisin vakioversio)

WSJT-X 2.7 on viimeisin ns. vakioversio. Huomaa uusi päivitysosoite:
<https://wsjt.sourceforge.io/wsjsx.html>

Ehdokasjulkaisut (RC) on tarkoitettu henkilöille, jotka ovat kiinnostuneita testaamaan uusia ominaisuuksia ja antamaan palautetta.

wsjtx-2.8.0-win64_improved_PLUS_250501 (Uusi versio 1.5.2025)

<https://sourceforge.net/projects/wsjt-x-improved/>

”Improved” on rinnakkaisversio. Pieniä muutoksia ja parannuksia tehdään jatkuvasti. Kannattaa ehdottomasti päivittää ennen seuraavaa isoa versiota.

JTDX 2.2.159-32A (Viimeisin devel-versio 28.7.2023)

Perusversio alkaa olemaan vanha, loppuvuodelta 2023

Netistä löytyy myös kokeilutiimin 2.2.160.rc improved-versio. Se kannattaa ladata. Versiossa on uusi ”Sync”-nappula, jolla oman JTDX-ohjelman saa todella kätevästi synkronoitua vasta-aseman kelloon.
<https://sourceforge.net/projects/jtdx-improved/>

MSHV 2.76.2 (Ei uutta versiota) Sisältää nyt Super Hound and Super Fox!

<http://lz2hv.org/mshv>

Uutta viimeisessä versiossa 2.76.2

Lisätty Super Hound and Super Fox.

[<takaisin pääotsikoihin>](#)

Radioamatöörit mediassa

SK Marja-Liisa, ex-OH2MP; radioamatööri, kirjailija ja vähempiosaisten puolustaja

Marja-Liisa Polkunen-Gartz, ex-OH2MP; (15.9.1942–15.3.2025) oli nainen, joka ei pelännyt puhua silloin, kun maailma olisi mieluummin ollut hiljaa. Hän eli elämänsä monessa roolissa: radiosähköttäjänä ja -amatöörinä, kirjailijana, freelance-toimittajana, äitinä – ja koko ajan heikompien puolella. Hänen elämänsä ja kuolemansa kertovat tarinaa rohkeudesta, tahdonvoimasta ja siitä, kuinka ääntä voi käyttää vaikuttamiseen, vaikka itse olisi jo hiljenemässä.

Marja-Liisa oli naimisissa toisen legendaarisen radiosähköttäjän ja radioamatöörin, Heikki Gartz'in, ex-OH5NP/OH2XC; (15.11.1930-) kanssa. Vuonna 1994 hänelle myönnettiin Suomen Leijonan ritarikunnan ritarimerkki urastaan radiosähköttäjänä. Marja-Liisan ensimmäinen lupa oli vuodelta 1963, Heikin 1949. Heikki on ollut jo pitkään Silent Key.

Monista hänen kirjoistaan erityisesti kaksi ”Sinun siirtosi, merenneito” ja ”Erä shakkia, merenneito” kertovat hyvin läheisesti hänen työstään laivan radiosähköttäjänä. Kirjassa on paljon suoria lainauksia radioliikenteestä. Jälkimmäinen kirja löytyy myös Suomen suurimmasta hamikirjastosta, Lahden Radioamatöörikerho ry:n, OH3AC; kirjastosta.

”Erä shakkia, merenneito” kirjasta voi lukea maistina 28 sivua osoitteessa:

<https://urly.fi/3QBj>

Radiosähköttäjä, joka osasi kuulua

Marja-Liisan työura alkoi teknisellä alalla, jossa naisia oli tuohon aikaan harvassa. Radiosähköttäjänä hän hallitsi pitkien matkojen viestinnän – kirjaimellisesti. Hän ymmärsi yhteyden, kommunikoinnin ja kuuntelun merkityksen. Hän oli myös radioamatööri, jonka kutsu ja osaaminen yhdistivät hänet laajempaan viestintäyhteisöön niin Suomessa kuin maailmalla.

Mutta yhteys ei ollut hänelle vain teknistä. Hän uskoi myös henkiseen ja inhimilliseen yhteyteen – siihen, että ihmisillä on oikeus tulla kuulluiksi ja ymmärretyiksi, etenkin silloin kun he ovat kaikkein haavoittuvaisimmillaan.

Kirjailija ja keskustelun avaaja

Marja-Liisa oli sanan ammattilainen myös paperilla. Hän kirjoitti novelleja, radioesitelmiä ja osallistui yhteiskunnalliseen keskusteluun. Yksi hänen tunnetuimmista teoistaan oli 1970-luvulla synnytyskivun lievityksestä käyty keskustelu, jonka hän itse sai aikaan.

Oman tyttärensä syntymä oli ollut kivulias, eikä hän saanut pyytämäänsä helpotusta. Se johti Helsingin Sanomien mielipidekirjoitukseen – ja lopulta siihen, että kaikki silloiset naiskansanedustajat allekirjoittivat kirjallisen kysymyksen eduskunnalle. Sosiaali- ja terveysministeriö reagoi, ja epiduraalipuudutus tuli osaksi julkista synnytyshoitoa Suomessa.

Marja-Liisa oli myös yksi valtion tiedonjulkistamispalkinnon saaneen "Väkivalta avioliitossa" -kirjan kirjoittajista. Hän käsitteli aiheita, joita moni muu pelkäsi tai häpesi. Hän ei jättänyt hiljaisiin nurkkiin ketään – ei synnyttäviä, ei sairaita, ei väkivallan uhreja.

Viimeinen taistelu: oikeus kuolla arvokkaasti

Elämänsä loppuvaiheessa Marja-Liisa teki hoitotahdon. Hän ei halunnut enää hoitoa, ei nesteytystä, ei kuolemaa pitkittäviä toimenpiteitä. Hän oli 82-vuotias, kivulias, väsynyt ja valmis lähtemään. Hänen toiveensa oli kuolla kotona, rauhassa.

Toisin kuitenkin kävi

Kun hän pyörtyi kotonaan ja ambulanssi soitettiin paikalle, hänen tyttärensä Ulla kertoi jo ovella ensihoitajille hoitotahdosta. Näytti sen. Pyysi, ettei elämää pidennettäisi keinotekoisesti. Silti sairaalassa äitiä nesteytettiin, hoidettiin antibiootein ja ravintoliuoksin – hoitotahdon vastaisesti.

Hoitohenkilökunta perusteli toimintaansa lailla: potilasta oli hoidettava. Mutta potilaslain mukaan hoitotahto on velvoittava. Vasta hoitajakson loppuvaiheessa löytyi lääkäri, joka kuunteli. Hän teki saattohoitopäätöksen. Vasta silloin Marja-Liisan toiveita alettiin noudattaa.

"Kerro, että puhuin ääneen"

Tytär kertoi äidille, että voisi joskus kirjoittaa hänen tarinansa. "Hyvä sitten", oli äidin vastaus. Hän halusi, että epäkohdista puhuttaisiin.

Marja-Liisan viimeinen taistelu ei ollut vain hänen oma – se oli viesti kaikille, jotka toivovat päättävänsä elämänsä viimeisistä vaiheista itse. Hänen kohtalonsa muistuttaa siitä, että myös kuuntelematta jättäminen on valinta. Että sairaat, vanhat, synnyttävät ja kuolevat tarvitsevat ääniä puolustamaan heitä – myös silloin, kun heidän oma äänensä alkaa hiipua.

Hänen perintönsä meille

Marja-Liisa, OH2MP; käytti ääntään tavalla, jota ei voi mitata pelkillä ansiomitaleilla tai kirjallisuuslistoilla. Hän käytti sitä vaikuttaakseen – radiossa, kirjoituksissa, yhteiskunnassa, kodissaan.

Hän oli radiosähköttäjä, joka osasi paitsi lähettää – myös kuunnella. Hän oli radioamatööri, joka ymmärsi signaalin läsnäolon merkityksen myös hiljaisuudessa. Hän oli äiti, joka opetti, että toisen puolustaminen voi olla elämäntehtävä. Hänen tarinansa kantaa – sillä viestintä ei lopu, kun ääni vaimenee. Ääni jää kaikumaan niihin, jotka kuuntelivat.

Muistokirjoitus:

<https://www.hs.fi/muistot/art-2000011203351.html>

https://fi.wikipedia.org/wiki/Marja-Liisa_Polkunen-Gartz

<https://www.is.fi/kotimaa/art-2000011226583.html>

<takaisin pääotsikoihin>

OH8UV: Cyril Reenan – skannerin ääressä syntynyt kuninkaallinen kohu

Koko maailma kohisi yhdestä puhelusta 1993. Kyseessä ei ollut kuka tahansa keskustelija, vaan Britannian kruununperijä, prinssi Charles, ja hänen vuosien rakastettunsa Camilla Parker Bowles. Puhelun sisältö oli niin henkilökohtainen ja kiusallinen, että se sai lempinimen ”Tampongate”. Mutta kuka sen nauhoitti? Ja miten se päätyi julkisuuteen?

Tarinan ytimessä on Cyril Reenan, 70-vuotias eläkkeellä oleva pankinjohtaja, joka eleli rauhallista eläkeläis-elämää vaimonsa kanssa Abingdonissa, noin 10 m:n päässä Oxfordin kaupungista. Hän ei ollut radioamatööri, vaikka niin on monesti virheellisesti väitetty – myös suosituissa TV-sarjassa ”The Crown” (S5E5), jossa häntä kutsutaan nimellä ”amateur radio operator”.

Todellisuudessa Reenan oli radioharrastaja ja kuuntelija, jonka harrastus keskittyi lähinnä skannereilla salakuunteluun – ei luvalliseen radioliikenteeseen tai radiolähtettämiseen.

Reenan käytti 1960-luvun kelanauhuria ja Icomin vastaanotinta, jonka ylä-puolelle oli ripustettu mikrofoni. Nauhoitukset eivät tapahtuneet edes suoraan äänilinjasta, vaan ääni tallennettiin kaiuttimesta – perinteisesti ja melko köm-pelösti. Silti uuden vuoden aattona 1989 hän onnistui tallentamaan puhelun, jonka kuuntelijapiirit tulisivat muistamaan vielä vuosikymmeniä myöhemmin.

Hän esitteli nauhoitteen ensin toimittajille The Sun -lehden parkkipaikalla, mutta varsinainen myynti tapahtui Daily Mirrorille, jonka kerrotaan maksaneen nauhoitteesta 1000–30 000 punttaa. Nauha ei kuitenkaan päätynyt julkisuuteen heti – lehti piti sitä liian arkaluontoisena, ja jopa oikeudellisesti riskialttiina julkaistavaksi. Julkaisu tapahtui vasta neljä vuotta myöhemmin, vuonna 1993, jolloin siitä tuli valtava mediasensatio.

Reenan itse väitti koko elämänsä ajan nauhoittaneensa puhelun 4.1.1990, mutta monet lähteet, mukaan lukien Time ja The Sydney Morning Herald, ajoittavat keskustelun 31.12.1989 illalle. Tähän viittaa mm. se, että toinen kuninkaallisiin liittyvä vuoto, ns. ”Squidgygate” – prinsessa Dianan ja James Gilbeyn keskustelu – tallennettiin vain kaksi viikkoa myöhemmin. Hämmen-tävästi Englannin Wikipedia väittää virheellisesti, että Reenan olisi nauhoittanut myös tuon puhelun, mutta tätä ei mikään muu luotettava lähde tue.

The True Story Behind Charles and Camilla's
Phone Sex Leak on The Crown

11 MINUTE READ